N°. 26. 1841.

[V]LISSINGSCHE COURANT.

Dingsdag 2 Maart.

Zaken van den dag.

Huwelijk van Koning WILLEM I, GRAAF VAN ... [Oranje-Nassau] ... ijk desztens besig erlangd. De indruk, ... bij vele Nederlanders te weeg gebragt, kon niet anders dan hoogst ongunstig zijn; minder ... zoo wij gelooven, om de Godsdienstige ...heid, tot welke de Gravin behoort, dan om ...afkomst uit een land, hetwelk niet alleen het ...VAN ORANJE heeft verstooten, verworpen en ...isd, maar welks vereeniging met- en hande-...n jegens Nederland, dit laatste in zulk eenen ...eloozen poel van jammeren gestort heeft.

...ij moeten nogtans doen opmerken, dat de slui-... van dit huwelijk, na den afstand der Neder-...che kroon en het verlaten des lands, door ...LEM I, voor het vaderlandsch gevoel onzer land-...oten veel minder kwetsends hebben kan, dan ... vroeger het geval zou zijn geweest. Het is ...gens genoegzaam bekend, dat de overige Le-... van het huis VAN ORANJE in vele opzigten ...emmig met de natie over dit onderwerp den-... en verkeerd en onbillijk zou het dus zijn, ...eer die daad maar in het minste vermogt, do... e en gehechtheid voor de leden van dat huis ...et algemeen, en het vertrouwen op derzelver ...olingen, maar in het minste te verzwakken.

...et staat wel te vreezen, dat deze gebeurtenis ... sommige zwartgallige menschen in verband zal ...den gebragt met heroveringszuchtige oogmerken ...aanzien van Belgie; of welligt zelfs met de op-...erkte, gunstigere gezindheid des tegenwoordigen ...ings, jegens de belijders der R. C. Godsdienst; ... men daarin het middel zal trachten te vinden, ... gevaren aan te wijzen en oogmerken te doen ...onderstellen, waardoor op een groot deel der ...erlandsche bevolking, met opzigt tot het ver-...wen op zijnen Vorst en de onderlinge eensge-...heid en de rust der gemoederen, eenen hoogst ...delijken invloed zou kunnen worden uitgeoefend.

Wij moeten dus ernstig waarschuwen tegen stem-..., welke zich in *dien* geest mogten verheffen; ...om aan geene vermoedens ingang te verleenen, ... en aleer daartoe, deugdelijke beweegredenen ...ende gronden voorhanden zijn.

...aar *eendragt*, naar *orde*, naar *wederkeerig ver-...wen* te streven, is, in deze dagen vooral, eene ...dringendste behoefte voor ons land en volk.

...et lot der betrokkenen in de zaak van den ... *der Vryheid* is dezer dagen door den Hoogen ...d beslist. Maar hoe? op welke gronden? Dit is ..., waaromtrent het publiek tot dusver alles be-...e naauwkeurig is ingelicht. Men heeft ja, in ...ge dagbladen, een kort uittreksel of opperslak-... opgaaf verkregen van de gronden, waarop het ...at berust; doch is dit naauwkeurig, is het vol-...g? Ziedaar vragen, welke een vrij volk niet be-...de te doen, waar het een voor hetzelve zoo ge-...tig vraagpunt geldt als dat van de vrijheid der ...kpers!

De *Arnhemsche Courant* bebelst in haar N°. van ... Februarij ll., een zeer beredeneerd artikel, ten ...ooge, dat uit art. 225 der grondwet geene be-...king kan worden afgeleid van art. 4 der wet ... 16 Mei 1829, hetwelk vrijheid geeft tot het ...ordeelen van de handelingen der *openbare mag-...*

En wij kunnen deze stelling der *A. C.* vol-...men beamen. Bestond er eene wetsbepaling, ...ke vorderde dat, » wanneer men eene *openbare ...gt* strafwaardige of verachtelijke handelingen ten ... legt, men *die* telastlegging door een vonnis ...*authentieke acte* zal moeten kunnen bewijzen, ... niet strafbaar te zijn; dan ware de redenering ...st en toepasselijk, dat » de beoordeeling moge ...rijstaan, doch dezelve ondergeschikt blijft aan ...de bepalingen der *strafwetten* en afhankelijk wordt van het *daarby* ongeoorloofde of strafbaar gestelde." Maar het is blijkbaar, dat, had ook al de wet-...ver onder de woorden, in art. 370 van het code ...enal: *iemand wie het ook zy*, verstaan *openbare personen* IN HUNNE A[MBTS]BETREKKING, dit artikel van het *code Pénal* [dan] [do]or art. 4 der wet van 16 Mei 1829 zoodanig [ge]wijzigd en verzacht, dat het ... bijzondere personen in Nederland is gerekend geworden, de handelingen dier openbare personen, *in hunne ambtsbetrekking*, als deel makende van de *openbare magt*, TE MOGEN BEOORDEELEN.

Dat men nu de voorzigtigheid niet gehad heeft, voorzieningen tegen het *misbruik* van dit regt bij die wet vast te stellen, kan toch wel niet te weeg brengen, dat het geheele regt daardoor zoude komen te vervallen, in zóóver, dat men een vonnis of authentieke acte (volgens art. 370 van het C. P.) zoude behoeven, om eene strafwaardige of verachtelijke daad, door eene *openbare magt* begaan, te mogen *beoordeelen*, zóódanig als zij dit verdiende, als dit volgens de eeuwige regelen van waarheid en regt behoort te geschieden.

Heeft men de gevolgen berekend van de aanneming van een stelsel, als het voren bedoelde? Wij zullen ons onthouden van *consequentie-makery*, waartegen wij zelven in den laatsten tijd meermalen waarschuwden. Wij zullen een voorbeeld aanhalen, van een geval, welks wezenlijk bestaan voor niemand verborgen is.

Een minister werkt mede tot het nemen van een ongrondwettig besluit, *waaraan men uitvoering geeft*, doch betwelk men zorgt, niet aan het publiek te doen bekend worden. Een dagblad, *dat uit goede bronnen put*, meldt het bestaan van dit besluit, en het wordt niet tegen gesproken door de regering. Datzelfde of een ander blad zegt later: dat besluit kan niet zonder goedkeuring of medewerking van dezen of dien minister zijn tot stand gekomen; *die* minister werkte dus mede, is alzoo medepligtig aan schending der staatsregeling, welke den ambtenaar die ze begaat, aan lijf- of boetstraffelijke vervolging, volgens het C. P., blootstelt.

Het kan nu niet missen, of, wanneer men niet met tweederlei weegschaal weegt, de schrijver of drukker van *zulk* eene aanwijzing moet vervolgd en — *veroordeeld* worden, om de zeer eenvoudige reden, dat hij geen vonnis, geene authentieke acte kan produceren, waarop zijne telastlegging gegrond is. En nogtans is het WAARHEID, heilige, reine WAARHEID, wat hij schreef of drukte, en welligt was de natie, waren de burgers van den staat van het bestaan dier waarheid het slagtoffer.

Maar de schrijver of drukker kan niet volstaan met het bewijs, al bestond het in eene schriftelijke kennisgeving van den *Minister-zelven dat* het besluit bestaat, en *dat* deze laatste er toe heeft medegewerkt, en *dat* er uitvoering aan gegeven wordt. (Uitvoering of gevolg kan ook gegeven worden door iets na te laten, hetwelk behoorde te geschieden.) De Hooge Raad zou zeggen: » *dat* is geen vonnis » of authentieke acte. Derhalve moeten wij U, of- » schoon het waar zij, dat het feit bestaat, ver- » oordeelen tot 5 of meerdere of mindere jaren ge- » vangenisstraf."

En nu wage zich dan voortaan maar iemand aan eene *beoordeeling* van de handelingen der *openbare magten*, wanneer deze zich wachten voor vonnissen of het gelegenheid geven tot het produceren van authentieke acten!

Zal men, na de overweging van dit een en ander niet moeten toejuichen het voorstel der *Arnhemsche Courant* om, » bij eene nieuwe wet uit- » drukkelijk te bepalen, dat er jegens *openbare* » *magten* (de Koning, die altijd onschendbaar zijn » moet uitgezonderd,) jegens ambtenaren, in hun- » ne ambtsbetrekking, geen hoon noch laster gepleegt » wordt, bij aldien de aantijger de waarheid zijner » beweringen bewijst?"

De *Arnhemsche Courant* bewees met het bovenstaande, door ons aangehaalde, artikel weder eene gewigtige dienst aan de *constitutionaliteit* in Nederland, gelijk zij er reeds zoovele bewezen heeft.

Wij hebben nimmer geaarzeld, *dit* te erkennen; en wij wenschen niets anders, dan dat alle Nederlanders, welken het te doen is, om de grondwet, zoo als zij ligt, verbeterd of onverbeterd, in ons land te zien gehandhaafd, en geëerbiedigd aan dat blad voortdurend hunne aandacht en hun vertrouwen zullen blijven schenken.

Wij hebben met waarachtig leedwezen in het *H. B.* een artikel, met het opschrift » *Aanmatiging*" gelezen, waarbij het karakter van gematigdheid en bezadigdheid, dat blad doorgaande eigen, ten eenemale is uit het oog verloren, hetwelk wij eenvoudig door het getal scheldwoorden daarin voorkomende, zoude kunnen bewijzen; hetgeen ons echter eene al te onaangename taak zijn zoude.

De *Arnhemsche Courant*, welker schrijvers, zoo wij gelooven, niet talrijk zijn, heeft ook nu en dan hare zwakheden, hare dwalingen; omtrent welke het nuttig en noodig zijn kan, haar teregt te wijzen; doch niemand, zelfs het *H. B.* niet, verlieze uit het oog, welk nut dit blad, zoo in vroegeren, als nog in den tegenwoordigen tijd, ongeacht deszelfs tusschenbeiden komende, wat al te forsche sprongen, voor de goede zaak des vaderlands, gedaan heeft.

De *Arnhemsche Courant* behoeft zeker *onze* aanbeveling, *onze* verdediging niet.

Zij zou echter verkeerd doen, de vorenstaande regelen aan te merken als tot verzachting te moeten dienen van hetgeen wij, tot handhaving van onze regten, tot verdediging onzer beginselen, bij de van harentwege ondervondene aanvallen, hebben gemeend, te moeten in het midden brengen.

Wij konden slechts geen vrede daarmede hebben, dat een blad, hetwelk op eene krachtdadige wijze er naar streeft, om grove misbruiken te herstellen en aan te wijzen, om de wezenlijk noodige verbeteringen in onze staatshuishouding te doen invoeren, deswege voor dank bij het Nederlandsche volk zoude erlangen het aanzien van eenen hansworst of eenen potsenmaker.

In een volgend N°. vervolgen wij dit art. en willen daarbij ook nog een *laatste* woord zeggen aan de *Goessche Courant*, welke, in een nieuw artikel, *gepraat*, maar ook veel *gedraaid*, en niets deugdelijks *gezegd* heeft.

Nieuwstijdingen.

ENGELAND.

LONDEN, den 22. Februarij. De brieven uit Liverpool van gisteren brengen het berigt aan van eene allervreeselijkste ramp. Het stoomschip *Nottingham*, hetwelk die haven verlaten had om naar Dublin te stevenen, en het schip *Gorvenor Fenner*, insgelijks uit die haven naar New-York zeilende, hebben ter hoogte van Holyhead en bij dikken mist tegen elkander gestoten. De schok was zoo hevig, dat de *Gorvenor Fenner* onmiddelijk daarop in den grond zonk. Aan boord van dit vaartuig bevond zich een transport van 106 passagiers, behalve de 16 man der ekwipaadje, welke allen den dood in de golven vonden, met uitzondering van den kapitein en den stuurman, die op het oogenblik van den schok op de stoomboot sprongen. Dit laatste vaartuig heeft zijnen schoorsteen verloren, terwijl zijn stuurboordsrad verbrijzeld is.

— Zaturdag ll. is eene proefneming gedaan van een vernielenswerktuig, waarbij alle tot dusverre bekende in geweld schijnen achter te staan. Eene boot van 23 voet lang en 7 voet breed, geladen met stevig hout, vier en een halve voet diep, alles vast aan een geklampt, onder toezigt van den kapitein *Britten*, werd, zonder dat er zich eenige brandstoffen in het vaartuig bevonden, in beweging gezet, en eensklaps met al den inhoud tot splinters geslagen. Het scheen of er eene mijn sprong; eene breede waterkolom steeg op, waar tusschen de overblijfselen van het vaartuig eenige honderde voeten hoog werden opgeworpen, en die eenige honderde ellen ver in de naburige landen werden gevonden. Vele aanzienlijke personen, waaronder Sir *R. Peel*, Sir *F. Burdett*, kapitein *Webster*, woonden deze ongewone proefneming op behoorlijken afstand bij; de uitvinder van deze vernielings-methode gaf aan twee officieren eenige inlichtingen, en verklaarde, dat hij, zonder batterij, de hechtste forten van Europa zou kunnen vergruizen. Moge er al grootspraak in gelegen zijn, — de werking, die men gezien heeft, was zoo ontzettend, dat het bewind zeker deze uitvinding voor dit land zal pogen te bewaren.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 24. Februarij. Men berekent het getal brieven, welk thans jaarlijks aan de verschillende postkantoren in Frankrijk uitgegeven worden, op ruim vijf en tachtig millioen, en wil dat het, bij vermindering van port, tot honderd en vijf millioen zou kunnen stijgen.

— Men weet hoe de verkeerde begrippen van vele personen

uit de lagere volksklassen niet zelden het leven gekost hebben aan drenkelingen of gehangenen, welke door tijdige en gepaste hulp waarschijnlijk nog te redden geweest waren. Eene landgemeente van het arrondissement Champdeniers heeft hiervan weder een voorbeeld opgeleverd. Een aldaar wonend wever was des avonds, met een eind touw in de hand, uit zijn huis gegaan. Daar hij langer uitbleef, dan men dacht, gingen zijn zoon en een buurman hem zoeken en vonden hem opgehangen aan eenen muur. Nog was hij niet dood, maar bewoog handen en voeten. De buurman wilde hem afsnijden, maar de zoon verzette zich daartegen, zeggende: wij mogen het niet doen, wij moeten de maire gaan halen. De maire woonde zoo ver van de plaats, dat er een half uur verliep eer zij hem gehaald hadden. Toen hij kwam, deed ook hij het, overigens nu waarschijnlijk reeds ziellooze ligchaam niet afnemen, maar beweerde dat de vrederegter moest komen. Evenwel, als zorgvuldig overheidspersoon, plaatste hij vier man om den gebangene te bewaken. De vrederegter kon dien avond niet komen, maar verscheen den anderen dag, als wanneer eindelijk de ongelukkige wever afgesneden en over hem lijkschouw gehouden werd; en zoo is het gebeurd dat, in een tamelijk bevolkt vlek, een ongelukkige, die nog in het leven had kunnen behouden worden, vier en twintig uren lang voor elks gezigt aan een muur opgehangen is gebleven.

— Den 11. Februarij heeft een landman te Mareignij (Saône et Loire) een' grooten arend geschoten. De vogel nog niet dood zijnde, wilde hij denzelven aangrijpen, doch het dier vloog hem aan, sloeg zijne klaauwen in de dijen van den landman en poogde nu het aangezigt van zijnen vijand te verscheuren. De spoedige hulp ontsloeg den landman van het kwaadaardig roofdier.

— Van de Kaap de Goede Hoop heeft men berigt van het verongelukken van een slavenhaler, en tevens van het verlies van meer dan 700 slaven, die, door toedoen van den Spaanschen kapitein, door honger en gebrek zijn omgekomen.

NEDERLANDEN.

'S GRAVENHAGE, den 26. Februarij. Sedert eenige dagen bevindt zich H. K. H. de prinses *van Oranje* eenigzins ongesteld. Het schijnt dat hoogstdezelve eene zware koude gevat heeft. De prinses heeft een onrustige nacht doorgebragt en bevindt zich heden, over het algemeen, niet zoo goed als gisteren.

Mengelingen.

Levensschets van DANIEL O'CONNELL.

«Gij beklaagt u, dat de naam van O'CONNELL ons steeds op de lippen zweeft, en dat al onze pogingen strekken tot het ten onder brengen van eenen enkelen persoon; maar dit is omdat die persoon eene *magt* daarstelt."

«*Antwoord van* WELLINGTON *aan de Ministers, in de kamers der Lords*, A°. 1836."

Het is welligt niet ongepast, alvorens over O'CONNELL te spreken, zulks te doen voorafgaan door eenige bemerkingen, omtrent het tooneel waarop hij zijne gaven ten toon spreidt, het, in meer dan een opzigt, zoo belangwekkend Ierland.

De rampen, onder welke dit ongelukkig land gebukt gaat, in al hare bijzonderheden te schilderen, zou een al te droef en donker tafereel opleveren, bepalen wij ons derhalve tot een meer algemeen overzigt.

Het is, in het door de natuur zoo mild bedachte, maar door den mensch zoo gruwelijk onderdrukte Ierland, dat zich op dit oogenblik voor het oog der wereld een drama ontwikkelt, waarop de Engelsche aristocratie het oog met angst geslagen houdt en waarvan de ontknooping verschrikkelijk kan wezen, daar het welligt het overoud gebouw der Britsche staatsregeling aan het wankelen kan brengen.

Vier hoofdpersonaadjen zijn de vertooners van dit drama. Het Protestantsche Ierland, het Roomsch-Katholijke Ierland, het Engelsche Gouvernement en O'CONNELL. Beschouwen wij kortelijk den toestand van deze vier personaadjen.

De Iersche bevolking verdeelt zich in twee zeer van elkander onderscheiden deelen. Het eerste deel, dat der rijke aristocratie, bestaat uit Anglo-Ieren, Anglicanen en Orangisten, deze aristocratie is op het regt der verovering gevestigd en telt volgens de jongste, in 1834 opgemaakte tabellen, ter naauwernood 800,000 zielen. Het andere deel is het arme democratische, het Inlandsche Roomsch-Catholijke gedeelte, bekend onder de benaming van de Milisesche Ieren; deze zijn de oude bevolking van het veroverde gewest. Dit nationaal gedeelte, waarbij zich tegenwoordigheid de Presbyterianen van het Noorden en anderen, uit haat tegen de aristocratie, van de Engelsche Kerk afwijkende protestanten hebben gevoegd, telt nagenoeg zeven millioen zielen.

In het eerstgemelde gedeelte loopt het verschil der fortuinen van een millioen tot vijftig duizend ponden renten. In het andere gedeelte zijn wel eenige uitzonderingen, door den handel en nijverheid veroorzaakt, maar heerscht overigens de volgende zoo eenvoudige als rampzalige klassificatie, uit het statistieke werk van den heer DE BEAUMONT getrokken; de meest bevoorregten doen driemaal daags een maal van aardappelen, de minder gelukkigen doen zulks slechts tweemaal daags, de armen eindelijk slijten dikwerf een geheelen dag ja zelfs somtijds twee dagen, zonder eenig voedsel te nuttigen.

In Ierland ontbreekt het derhalve aan die midden-klassen, die den schakelketen tusschen den millionair en den behoeftige daarstelt, en die den eersten tegen eene regtstreeksche aanraking met den anderen en den laatstgemelden tegen de onderdrukking des eerstgemelden behoedt. Honderd paleizen tegen duizend hutten van klei; een millioen bedelaars tegen honderd *Lucullussen*; ziedaar Ierland.

In deze verhouding zou de worsteling tusschen den overdaad hebbenden rijkdom en de aan alles gebrek lijdende armoede reeds voorlang voldongen zijn geweest, zoo de eerste niet de beschikking had gehad over de artillerie, de roodrokken en de *police-men* van deszelfs zuster, de Engelsche aristocratie, die het arme gedeelte van Ierland steeds ten onder heeft gehouden en gebragt tot den staat van diepe ellende, waarin het zich thans gedompeld ziet.

De *Land-Beroerder*, zoo als de Whigs hem noemen, de *Koning-Bedelaar* volgens de Torijs en de *Bevrijder*, zoo als de Ieren hem verklaren te zijn: O'CONNELL, in een woord, is in het Zuid-Westelijk gedeelte van Ierland, in een bergachtige en woeste streek van de provincie van Munster, in het graafschap van Kern en in de gemeente van Carhen geboren in 1774 een der ongelukkigste jaren voor Ierland, hetwelk er nimmer goede heeft gekend, de wettelijke dwingelandij was destijds in hare volle kracht. De aan hun geloof gehechte arme Ieren werden door drukkende strafwetten in eenen engen kring gekneld gehouden, en het nijpende gebrek vormde geheele gewapende benden van roovers, die, onder de benamingen van *White-Boijs*, witte jongens of *Ook-Boijs*, jongens van het eiken woud, eene soort van vogelvrij verklaarde wezens, niet ongelijk aan die uit de roman van *Iva-Hoe*, het land plat liepen en zich door hunne euveldaden wraak verschaften over de onderdrukking, welke de wetten hun deden ondervinden; twee jaren later kwam de Amerikaansche omwenteling den eersten maar ook den hevigsten schok aan Ierland geven.

De familien van DANIEL O'CONNELL, van Milisesche afkomst had eene groote rol gespeeld in de bloedige gevechten van de Anglo-Normandische invasie. De *Beroerder* heeft als bij erfregt den moed en den wrok overgenomen van zijne voorouders, hoofden van den Clan van Iverrarah, die, zoo als de kronijkschrijver HAMMER zich uitdrukt, de kloeke ruiters van Bretagne, als wakkere strijders te voet en te paard, met den sabel in de vuist, ontvingen.

Een der laatste afstammelingen van dit geslacht, MORGAN O'CONNELL, de vader van DANIEL, bebouwde als pachter van het Protestantsch kollegie van Dublin, den grond, dien zijne vooronders in eigendom hadden bezeten; dit zijn verminderd aanzien heeft hem evenwel niet belet gehad, zijn oudsten zoon DANIEL een vrij schoon fortuin na te laten, hetwelk gevoegd bij hetgene hem door eenen nog meer gegoeden oom was nagelaten, dezen een voor eenen Ierschen katholijken vrij gelukkigen stand verzekerde.

De eerste opvoeding van den jongen DANIEL werd toebetrouwd, aan de zorgen van een dier heethoofdige, gestrenge, van vaderlandsliefde blakende priesters, waarvan Ierland zoo vol is. Het schijnt, dat men hem aanvankelijk voor de kerk heeft willen bestemmen. De Anglikaansche onverdraagzaamheid was destijds in hare volle kracht. Alle Roomsch-Catholijke religiën waren in de drie rijken verboden en de jeugd van Ierland had geene andere keuze dan alle onderwijs te moeten ontberen, haar geloof te moeten afzweren of over zee eene wijkplaats in andere landen te gaan zoeken. De vader van O'CONNELL verkoos dit laatste voor zijnen zoon, hij zond hem eerst naar Leuven, bij de Dommikamer-vaders en vervolgens naar St. Omer bij de Jesuiten, waar hij twee jaren verbleef, meerdere vorderingen in het boksen dan in het schrijven makend. Ik weet niet, zegt de schrijver SHIEL, welke aanleidende oorzaak hem van besluit mag hebben doen veranderen, misschien wel heeft hij gevoeld te veel zucht voor het wereldsche te hebben, om immer een goeden monnik te kunnen worden, en heeft hij zich daarom in het vak der regten geworpen. De balie was kort te voren voor de Roomsch-Catholijken opengesteld. Hij verliet St. Omer, deszelfs missen, avonddiensten en vasten-getijden en te Middle-Temple een niet gering getal schadenbouten gebruikt hebbende, werd hij tegen Paschen van 1783 voor de balie van Ierland toegelaten. Dit jaar was nogmaals een noodlottig jaar voor Ierland, een bloedig jaar, en de jonge advocaat in zijn Vaderland aangekomen, vond hetzelve hetzelve in opstand, overwonnen, gestreng gestraft en verzuchtende onder al de ijselijkheden van eene gruwzame krijgswet; het eerste wat zich aan zijn oog voordeed, waren Engelsche baijonetten, galgen en lijken.

Men weet, hoe deze republikeinsche beweging onder begunstiging van den invloed des eersten schok van de Fransche omwenteling in 1798 aangestookt was geworden door het genootschap *der vereenigde Ieren*, hoe al de mindere klassen, zoo Protestanten als Katholijken zich een oogenblik de hand gaven, tot verbreking van het Engelsche juk, maar ook hoe de gruwelen dierzelfde Fransche omwenteling in het latere tijdperk van 1793, die vereeniging in Ierland verzwakte en door tweespalt verlamde, zonder dezelve echter tot eene ontbinding te doen komen; hoe de Fransche expeditie, op het laatst van 1790, onder het bevel van den generaal HOCHE ondernomen, onverrigter zaken teruggekeerde, zonder zelfs de landing beproefd te hebben; hoe de opstand in 1798 uitbrak; hoe een nieuw Fransch leger, onder aanvoering van den generaal HUMBERT, te laat kwam, om dien opstand te ondersteunen, maar nog vroeg genoeg, om zich door eene overmagt te zien omsingelen en zich krijgsgevangen te moeten geven; hoe Engeland het uitgeputte en verwonnen Ierland den voet op den nek zettend, de concessiën, die het voor het gevecht gedaan had, weder introk en zijne overwinning misbruikte, om Ierland onder zijn ijzeren juk terug te brengen; hoe er zich in weerwil van al de welsprekendheid van GRATTAN, dien DEMOSTHENES van het Iersche parlement, achttien leden van hetzelve laag genoeg betoonden, om hunne staatkundige onafhankelijkheid voor geld te verkoopen en hoe het parlement van Ierland zich zelf vernietigde bij een besluit, hetwelk PITT meer dan een millioen ponden sterling kostte; al die gebeurtenissen behooren tot de geschiedenis van Ierland; wij zullen er derhalve niet bij stil staan, maar ons vergenoegen met op te merken, dat in eene vergadering van advokaten van Dublin, belegd tot het opmaken van een protest tegen de *acte van vereeniging*, een jong mensch van 24 jaren herhaalde malen het woord voerde en zich deed onderscheiden door zijne hevige uitvallen tegen de nieuwe onderdrukking, welke Engeland zich veroorloofde en tegen de wettelijke vernietiging der onafhankelijkheid van zijn land. Deze jongeling was DANIEL O'CONNELL.

Van 1798 tot 1810 bepaalt O'CONNELL zich tot zijn beroep van Advokaat, verwerft hij zich eenen eersten rang aan de balie en vestigt hij allengs de eerste grondslagen van zijnen staatkundigen invloed. Ongeregtigd verklaard tot het vervullen van eenige staatsbediening, verstoken van alle regten, behalve die van ontzettende belastingen te betalen, bestonden de katholijken in Ierland naauwelijks meer als burger. O'CONNELL nam het besluit om met hen het eenige middel, hetwelk men te zijner beschikking had gelaten, zijne welsprekendheid, al die kluisters een voor een te verbreken; zijn roem als Advokaat diende hem wonder wel in dit zijn voornemen, om als bevrijder van zijn volk op te treden.

O'CONNELL heeft thans de balie vaarwel gezegd, maar dertig jaren lang is hij gelijktijdig de werkzaamste Advokaat en ijverigste volksmenner geweest. SHIEL beschrijft hem in dit tijdperk zijns levens op de volgende wijze.

Reeds voor het opgaan der zon zit hij in zijn fraai hotel van Merrion-Square, in zijn studeer-vertrek, verdiept in het nazien der menigte bundels papieren, die rondom hem liggen uitgespreid. Eenige uren later verschijnt hij aan de vier hoven (*four courts*), het paleis van justitie te Dublin, doorloopt in de volle kracht van eene bloeijende gezondheid, met haastigen tred, de voorzaal dragende, met eene gansch vaderlijke zorg, tegen zijne borst gekneld, een grooten zak, zoo vol met papieren, dat zijn gespierde arm moeite heeft denzelven te torschen. Hij is omgeven door eenen levenden ringmuur van cliënten en procureurs, die met uitgerekte halzen, luisterende ooren en open monden, hem staan aan te staren, om als het ware in der vlugt eenig advijs op te vangen, hetwelk zij in last hebben, hem voor niet af te knarpen, en die beurtelings in schaterend gelach uitbersten om zijne luimige vrolijkheid en beurtelings rillen, wanneer hij eenen hoogeren toon aannemende, zich ten protest opwerpt en hun verkondigd, dat het uur van Ierlands verlossing niet ver meer af is. Maar de tijd van de pleidooijen is daar; hij doorvliegt als het ware al de zalen, hij alleen verrigt het werk van een twintigtal *confreres* en doorspekt ieder crimineel, politie of correctioneel pleidooi met een oratorische opwelling
Acte der Unie en de Engelsche dwangjuk; maakt den
sten zijner cliënten tot den vertegenwoordiger van
Ierland en zakt zijne *honoraria*, met de beste trouw
feld, als iemand, die zich geheel aan de belangen va
land opoffert. Het slaat drie uren; de regters verlaten
zetels. O'CONNELL, geheel in zweet, loopt naar de M
in de eerste *tavern* de beste vergaderd is. Daar besti
den dwarrelstorm der volks-debatten met zulk eene m
longen en zulk eene verdubbeling van veerkracht, d
gansch versch, zijnen dag hiermede schijnt te beginn
7 ure verwacht hem een banket, daar zal hij zich
lijken gast betoonen, zal er een half dozijn lofred
Ierland houden, zich eerst laat in den nacht huiswa
geven en voorts zijne krachten door eenen korten sla
stellen, om den volgenden dag op nieuw te beginnen.

Op eene andere plaats schildert SHIEL den Advokaat O
met den staatsie-degen op zijde het *lever* van den onde
bezoekende, zich in de rangen der onderdrukkers va
land vermengende en zich zoo opgeblazen en kruipend
zelven gedragende; of wel zich met den olijftak in d
in groote plegtigheid naar het strand van Dunleary beg
om er zijne Majesteit, Koning GEORGE IV, geknield te
komen; en om geene tint aan de zoo onderscheiden
van dat portret te doen ontbreken, vertoont hij ons ei
O'CONNELL zoodanig, dat een Jurij van Dublin, zoo
uit knappe gezworenen was zaamgesteld, hem, op het
len gezigt af, schuldig aan hoog verraad zou verklare
[illegible]
zijner gebaren te kennen, dat nationale trotsch zijne g
ziel vervult, en dat zijne eigene leus is: *De onafhan
heid van Ierland, of de wereld in lichte laaije vlam.*
eens gaat hij te voet met zijne paraplui over den sc
dan eens vertoont hij zich gezeten in zijn rijk en schit
rijtuig, met moedige paarden bespannen en reeds van
erkennen aan zijne groene livereij; maar in beide gev
schijnt al wat hem ontmoet, hem eerbiedig de baan te r

(*Vervolg hier*

Zeetijdingen.

VLISSINGEN, den 1. Maart. Sedert den 26. Februarij
alhier ter Reede gekomen:

Voor Brussel bestemd:

Maria Louise, H. Geelvink, Bordeaux, wijn.

Voor Antwerpen bestemd:

Saladin, O. Jenner, Charleston, katoen en rijst; Ad
T. Morel, Rio Janeiro, koffij; James Broak, J. Tunne,
den, stukgoederen; de Pijlen; J. A. Bunnemeijer, Lond
stukgoederen; Princes Victoria, T. Minter, Londen, stuk
deren en passagiers.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van
reede naar zee gezeild:

The Soho, T. Whitcombe, Londen, stukgoederen en
sagiers; Diana, O. A. Rahmens, Hull, vlas; August, M.
richs, Hull, beenderen; The Peace, R. Breckon, Hull,
en vlas; l'Augusta, J. B. Quesnell, Honfleur, steen;
M. Michelsen, Liverpool, schors en vlas; l'Adele, H.
belissen, Libau, ballast; Francis Jefferies, J. Black, Aberd
vlas; de Maria, M. Bruckholtz, Hamburg, stukgoederen;
Tawn, R. Chace, Belfast, vlas; Princes Caroline Amalia,
Bentzer, Rio Janeiro, ballast; de Octavie, J. J. Pet
Brazilien, stukgoederen; Keria, Z. Spencer, Hull, vla
schors; Stativa, J. Limpson, Havannah, ballast.

Ter Drukkerij van P. WEDTS DE SWART.